

Λίγα λόγια για εμάς

Traverso [tra'ver.so]: η θέση πλοίου κατά την οποία πλέει, καθώς δέχεται τον άνεμο ή το κύμα από τα πλάγια μπροστά. Λοξός, εγκάρσιος. *Traverso* ή πώς να μην αποφύγουμε τη σύγκρουση.

Βγαίνουμε από μια δεκαετία που συσώρευσε ήττες και ήττες μεταμφιεσμένες σε νίκες. Βγαίνουμε σημαίνει προχωράμε. Η έξοδος είναι αναπόφευκτη. Η επιστροφή αδύνατη. Σε μια εποχή που ο χρόνος, το θεμέλιο κάθε εμπειρίας, εμφανίζεται σε στατικά, απομονωμένα κομματάκια. Πρέπει να στρέψουμε το παρελθόν ως την Ιστορία μας ενάντια στο μέλλον ως ενδεχόμενο. Να μετατρέψουμε τα όρια, τα αδιέξοδα, σε θέσεις μάχης.

Traverso, ειπωμένο αλλιώς: ο τρόπος να μην αποφύγουμε τη σύγκρουση.

Το γράψιμο, το στίσιμο και η διανομή του περιοδικού γίνεται με αποκλειστική ευθύνη της συτακτικής του ομάδας.

Το κλείσιμο της ύλης για το παρόν τεύχος έγινε στις 09/04/2023.

Κεντρικά Σημεία Διακίνησης στην Αθήνα:

Βιβλιοπωλείο Ναυτίλος (Χαριλάου Τρικούπη 28), κάτω περίπτερο της Πλ.Εξαρχείων, Οι εκδόσεις των συναδέλφων (Καλλιδρομίου 30) Αυτοδιαχειριζόμενο Στέκι Περιστερίου (Καρυάτιδος 166, πλατεία Δέγλερη) Περίπτερο πλατείας Μερκούρη (Άνω Πετράλωνα)

Πληροφορίες για συνδρομές και παλιότερα τεύχη:
antifatraverso@gmail.com

Το περιοδικό Antifa Traverso συμμετέχει στην συνεργασία αντιφασιστικών ομάδων Antifa Community. Για περισσότερα:
antifacommunity.gr/traverso

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΥΣ ΑΠΟ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ! ΠΑΡΤΕ ΝΕΡΟ!

Η πολιτική κρίση του δυστυχήματος των Τεμπών εμφανίζει κάποια ιδιαίτερα χαρακτηριστικά στα οποία αξίζει να σημειώσουμε μερικά πράγματα. Οι εθνικές εκλογές είχαν εξαγγελθεί απύπως να γίνουν εντός Απριλίου. Το συμβάν στα

Τέμπη απέκλεισε αυτό το ενδεχόμενο και οι εκλογές μετατέθηκαν -πάλι απύπως αρχικά- για «εντός Μαΐου», μέχρι τελικά να προσδιοριστούν για τις 21/5/2023. Ο θεσμός των εθνικών εκλογών είναι κάτι σαν το ιερό τοτέμ για την αστική δημοκρατία. Όστε και μόνο η μετάθεσή τους δηλώνει κάποιους τριγμούς στην λεγόμενη «ομαλή ζωή του κοινοβουλευτικού βίου». Με λίγα λόγια, ανεξάρτητα από το πολιτικό συμφέρον της κυβέρνησης να μεταθέσει την ημερομηνία των εκλογών, μια κρίση σοβεί στο εσωτερικό του πολιτικού συστήματος.

Η κρίση αυτή δηλώνεται και από την καθαίρεση του αρχηγού της ελληνικής αστυνομίας εν μία νυκτί. Αν παρακολουθεί κανείς το αστυνομικό ρεπορτάζ θα ξέρει πως οι δουλειές στον κύκλο του οργανωμένου εγκλήματος λειτουργούν ανεξέλεγκτα τον τελευταίο καιρό. Και η Ελληνική Αστυνομία είναι γνωστό ότι εκτελεί χρέη γενικού γραμματέα στον κύκλο αυτό. Τα συμβάντα που πιθανά οδήγησαν στην καρατόμηση του στρατηγού της μαφίας... ε, μας συγχωρείτε, της Ελληνικής Αστυνομίας δεν μετριοούνται ούτε στα δάχτυλα των δύο χεριών. Για να αναφέρουμε μόνο μερικά από αυτά, η «μαφία της Μυκόνου» έγινε πρωτοσέλιδο εφημερίδων, οι πτήσεις που μεταφέρουν ναρκωτικά στο νησί απαγορεύονται με εντολή της Πολιτικής Αεροπορίας, οι προϊστάμενοι δημόσιων υπηρεσιών τρώνε ξύλο από μπράβους, κάτι «υγιείς μορφές επιχειρηματικότητας» πυρπολούνται σαν πασχαλινές λαμπάδες και ο Υπουργός ΠΡΟΠΟ ανακοινώνει ότι θα στείλει εκατό μπάτσους στο νησί!

Όμως η πολιτική κρίση στο εσωτερικό του συστήματος δεν αφορά μόνο το παρόν αλλά και το μέλλον, που καθόλου λαμπρό δεν προδιαγράφεται. Γίνεται σαφές ότι όποια κυβέρνηση σχηματιστεί -αν σχηματιστεί...- θα έρθει αντιμέτωπη με ζητήματα παγκοσμίου εμβέλειας. Από τη μια, στο διεθνή χρηματοπιστωτισμό πέφτουν κανονιές! Κανονιές του είδους «Lehman Brothers 2008», ασχέτως αν ακόμα δεν έχουν κωδικοποιηθεί ως τέτοιες. Τη στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές τεράστιοι τραπεζικοί όμιλοι καταρρέουν σαν τραπουλόχαρτα: η Silicon Valley Bank, η Signature Bank, η Credit Suisse, η Deutsche Bank και



βλέπουμε. Ταυτόχρονα, το τέλος της εποχής του λεγόμενου «φτηνού χρήματος», το οποίο συνετέλεσε μεταξύ άλλων παραγόντων στην εμφάνιση των πληθωριστικών πιέσεων στην οικονομία, η επιθετική πολιτική των κεντρικών τραπεζών στα επιτόκια δανεισμού και η αλλαγή στρατηγικής στους κανόνες δημοσιονομικής πειθαρχίας των κρατών-μελών της ΕΕ διαμορφώνουν ένα εκρηκτικό μείγμα για το άμεσο μέλλον. Παράλληλα, η παγκόσμια οικονομία δεν έχει πάψει ούτε στιγμή να βράζει πάνω από τη φλόγα ενός παλιού και γνώριμου μπελά της: του πληθωρισμού.

Από την άλλη, η εικόνα στο διεθνές πολιτικό σκηνικό τείνει να πάρει χαρακτηριστικά ακραίας πόλωσης. Αφού διάφοροι «παγκόσμιοι ηγέτες» του είδους Μπάιντεν, Σι Τζινπίνγκ, Φουμίο Κισίντα κ.ά. έχουν επισκεφτεί εκατέρωθεν τον τελευταίο καιρό τις αντιμαχόμενες δυνάμεις του εν εξελίξει παγκόσμιου πολέμου δι' αντιπροσώπων σε Κίεβο και Μόσχα αντίστοιχα, όλο και περισσότερες είναι οι ενδείξεις ότι η σύγκρουση δεν θα σταματήσει να γενικεύεται. Οι διεργασίες γύρω από την εγκατάσταση τακτικών πυρηνικών όπλων, η ανάφλεξη πολλαπλών σημείων κατά μήκος του μετώπου ανάσχεσης της ρωσικής επιρροής (κατάρριψη αμερικανικού drone στη Μαύρη Θάλασσα στις 15-3-23, συγκρούσεις στα σύνορα Συρίας-Ιράν στις 25-3-23) και η ολοένα εντεινόμενη στρατιωτική ενίσχυση του ΝΑΤΟ στη ν/α Ευρώπη συντείνουν σε μια πραγματικότητα που δύσκολα θα οδηγηθεί στη συνθηκολόγηση.

Οπότε, όποια κι αν είναι η κυβέρνηση που θα κυβερνήσει την αγαπημένη μας χώρα, το μόνο σίγουρο είναι ότι ο δρόμος της δεν θα είναι στρωμένος με ροδοπέταλα. Και είναι τόσοι οι εσωτερικοί και εξωτερικοί τριγμοί που μια κυβέρνηση εθνικής συνεργασίας κατά την αλήστου μνήμης πρακτική του 2010-2012 δεν θα αποτελούσε έκπληξη. Η παρούσα διεθνής συγκυρία μάλιστα παρουσιάζει ορισμένα κοινά χαρακτηριστικά με τότε: αφενός μια διεθνή χρηματοπιστωτική κρίση, αφετέρου μια εν εξελίξει περιφερειακή σύγκρουση. Τότε η κρίση των ενυπόθηκων δανείων, σήμερα η κρίση ρευστότητας και ο στασιμοληθωρισμός. Τότε η Συρία, σήμερα η Ουκρανία. Μα δεν είναι πανούργα η διαλεκτική της ιστορίας!

Για να επανέλθουμε όμως στο συμβάν στα Τέμπη, θα έχει ενδιαφέρον αν είναι αυτό που θα αποτελέσει το «κρίσιμο εθνικό θέμα» που θα καθορίσει το κεντρικό διακύβευμα της προεκλογικής και μετεκλογικής περιόδου. Κι αυτό διότι θα υπαγορεύσει το γενικό πολιτικό πλαίσιο της αντιπαράθεσης για πολύ καιρό. Η αλήθεια είναι ότι τα ελληνοτουρκικά, μια βασική υποψηφιότητα στα καλλιστεία της ελληνικής δημοκρατίας, δεν φαίνεται ότι θα παίξουν αυτό τον ρόλο τώρα. Είναι εμφανές ότι

επιχειρείται προς το παρόν «ειρήνη στο Αιγαίο», τουλάχιστον μέχρι τον σχηματισμό των νέων κυβερνήσεων εκατέρωθεν των ελληνοτουρκικών συνόρων. Ώστε το δυστύχημα των Τεμπών θα μπορούσε να παίξει έναν τέτοιο ρόλο σήμερα από την άποψη ότι το διακύβευμα που θέτει είναι επίκαιρο με τους καιρούς που ζούμε.

Το πρόχειρο αίτημα για «ασφαλείς μεταφορές» προσανατολίζεται προς ένα σύγχρονο κράτος που επενδύει στην τεχνολογία και ταυτόχρονα νοιάζεται για τους πολίτες του. Καμία ταξική-κοινωνική αντίθεση δεν κρίνεται μέσα σε αυτό το αίτημα, όπως καμία τέτοια δεν κρίθηκε στο λεγόμενο «κίνημα των καλλιτεχνών». Η σύγκυση που προκάλεσε η αριστερά ήταν για άλλη μία φορά υποδειγματική. Εντούτοις, το υλικό από το οποίο φτιάχτηκαν οι πρόσφατες κινητοποιήσεις είχε αυτή τη γοητεία του προλεταριάτου προτού μετατραπεί στον «γαλατικό αλέκτορα» που έγραφε ο Μαρξ. Πρέπει να είναι σαφές σε όλους/ες μας πλέον ότι τρία και πλέον χρόνια σύγκυσης και δημαγωγίας έχουν αδρανοποιήσει σε τέτοιο βαθμό τα ανακλαστικά της ταξικής πάλης, ώστε στο ακυβέρνητο πλοίο της τάξης μας οι αριστερές μεσολαβήσεις λειτουργούν ως ένα ελεεινό σημείο προσανατολισμού. Ασχέτως αν έτσι η κινηματική προοπτική οδηγείται ντουγγού στα βράχια της ψηφοθηρίας, η συναστρία που έχει εμφανιστεί στον απόηχο της covid-19 εποχής, αποτελούμενη από διεθνείς πολιτικές και οικονομικές κρίσεις, πολεμικές συρράξεις και μακροεπί πληθωρισμό (ο οποίος -μην ξεχνάτε!- δρα ως ένας πραγματικός Μπολσεβίκος, κατά πως έλεγε ο Κέυνς), σηματοδοτεί την είσοδο σε μια ολότελα ρευστή περίοδο.

Κι αν τελικά τα πράγματα στα καθ' ημάς φαίνονται προς το παρόν κολλημένα, οι σύντομες γιορτές που σπίνουν οι οργισμένοι προλετάριοι ανά την υφήλιο, κάνουν τουλάχιστον το χειλάκι μας να σκάσει. Φαίνεται ότι το υλικό του προλεταριακού μίσους θα φτάνεται ακατάπαυστα μέσα από τα αδιέξοδα που γεννάνε οι αντιφάσεις της κρατικής και καπιταλιστικής βίας. Κι οι τελευταίες, όσο αυτές δεν λένε να πάψουν, τόσο εμείς πρέπει να τις παρακολουθούμε στενά.

editorial

